

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кжм1-30/21
08. јуна 2021. године
К р а г у ј е в а ц

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу за малолетнике састављеном од судија: Марине Илић, председника већа, Ружице Ђурђевић и Мирјане Војиновић, чланова већа, са записничарем Радицом Карић, у кривичном поступку према малолетнима АА, због кривичних дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, као саизвршилац у вези члана 33 Кривичног законика и др., ББ, због кривичних дела крађа из члана 203 став 1 Кривичног законика, као саизвршилац, у вези члана 33 Кривичног законика и др., ВВ, због кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336 став 1 Кривичног законика, као саизвршилац, у вези члана 33 Кривичног законика, ГГ, због кривичних дела ситна крађа, утаја и превара из члана 210 став 1 Кривичног законика, као саизвршилац, у вези члана 33 КЗ и др. и према сада пунолетном ДД, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, као саизвршилац, у вези члана 33 Кривичног законика и др., одлучујући о жалбама браниоца малолетног АА, адвоката Ивице Вукићевића из Краљева, законског заступника малолетног АА, мајке ЂЂ и браниоца малолетног Александра Марковића, адвоката Боре Николића из Краљева, изјављеним против решења Вишег суда у Краљеву Км. 37/20 од 19.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 08. јуна 2021. године, сходно одредби члана 447 став 1 и 5 Законика о кривичном поступку, једногласно је донео

РЕШЕЊЕ

Делимичним усвајањем жалбе, браниоца малолетног АА, ПРЕИНАЧАВА СЕ решење Вишег суда у Краљеву Км. 37/20 од 19.03.2021. године, само у односу на малолетног АА, у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што Апелациони суд у Крагујевцу, описане кривичноправне радње по предлогу за изрицање кривичне санкције Вишег јавног тужилаштва у Краљеву Ктм.48/20 од 06.08.2020. године; по предлогу Ктм.79/20 од 18.11.2020. године и по предлогу Ктм.99/20 од 04.01.2021. године под тачком 4., правно квалификује као продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 Кривичног законика у вези члана 61 Кривичног законика, за које дело, као и због кривичних дела: непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248 Кривичног законика, спречавање и ометање доказивања из члана 336 став 1 Кривичног законика, као саизвршилац у вези члана 33 Кривичног законика; лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, као саизвршилац у вези члана 33 Кривичног законика; лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 Кривичног законика; разбојништво из члана 206 став 4 у вези става 1 Кривичног законика, у покушају у вези

члана 30 Кривичног законика, лака телесна повреда из члана 122 став 1 Кривичног законика и спречавање и ометање доказивања из члана 336 став 1 Кривичног законика, задржава као правилно изречену васпитну меру, упућивање у васпитно - поправни дом, док се у осталом делу жалба браниоца малолетног АА и жалбе законског заступника малолетног АА и браниоца малолетног ВВ, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепено решење у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Исто решење у односу на малолетне ББ и ГГ и на сада пунолетног ДД, остаје непромењено.

Образложење

Решењем Вишег суда у Краљеву Км. 37/20 од 19.03.2021. године, према малолетном АА, изречена је васпитна мера упућивање у васпитно - поправни дом, која може трајати најмање шест месеци, а највише четири године, с тим што ће суд сваких шест месеци разматрати да ли постоје основи за обуставу извршења мере или њену замену другом васпитном мером, а у коју васпитну меру му се урачунава време проведено у притвору од 13.11.2020. године до 05.01.2021. године и од 09.02.2021. године до упућивања у ВПД, као и време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана почев од 05.01.2021. године до 09.02.2021. године.

Истим решењем, према сада пунолетном ДД и малолетнима ББ, ВВ и ГГ, изречене су васпитне мере појачан надзор од стране органа старатељства и одређено да исте могу трајати најмање шест месеци, а највише две године, с тим што ће суд накнадно одлучити о престанку тих мера.

Наведеним решењем оштећени мал. ЕЕ, мал. ЖЖ, мал. ЗЗ, мал. ИИ, мал. ЗЗ, привредно друштво „Меркатор С“ ДОО Нови Сад и привредно друштво „DM Drogerie Markt“ ДОО Београд, су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, сходно одредби члана 79 став 1 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица и одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведеног решења жалбе су благовремено изјавили:

- бранилац малолетног АА, адвокат Ивица Вукићевић, из свих законом прописаних основа за изјављивање жалбе, са предлогом да другостепени суд отвори претрес и изведе доказ неуропсихијатријско вештачење малолетног АА или одржи седницу већа и побијано решење преиначи и малолетном изрекне неку од васпитних мера отвореног типа, уз изрицање неке од посебних обавеза и да се према истом укине притвор, са захтевом да малолетан, његов законски заступник и бранилац буду обавештени о седници већа,

- законски заступник малолетног АА, мајка ЋЋ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд укине побијано решење и предмет врати истом суду на поновно суђење или преиначи побијано решење и малолетног „блаже“ казни, како је то прописано Законом о малолетним учиниоцима

кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, са захтевом да малолетан и његов законски заступник буду обавештени о седници већа,

- бранилац малолетног ВВ, адвокат Бора Николић, из свих законом прописаних основа, са предлогом да другостепени суд усвоји жалбу, укине побијано решење и предмет врати истом суду на поновно суђење или исто преиначи и малолетног „ослободи од одговорности“, са захтевом да бранилац буде обавештен о седници већа.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, је поднеском КтрI-42/21 од 21.05.2021. године, предложио да веће за малолетнике другостепеног суда одбије, као неосноване жалбе законског заступника, браниоца малолетног АА и браниоца малолетног ВВ, а побијано решење потврди.

Веће за малолетнике Апелационог суда у Крагујевцу, је одржало седницу већа, сходно одредби члана 447 став 1 и 5 Законика о кривичном поступку (ЗКП), у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца, а у присуству законског заступника малолетног АА, мајке ЂЂ, његовог браниоца адвоката Ивице Вукићевића и браниоца малолетног ВВ, адвоката Боре Николића, на којој је размотрило целокупне списе предмета заједно са побијаним решењем, које је испитало у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је након оцене навода и предлога из жалби и имајући у виду мишљење и предлог Апелационог јавног тужиоца, из напред наведеног писаног поднеска, нашло:

- жалба браниоца малолетног АА је делимично основана,
- жалбе законског заступника малолетног АА и браниоца малолетног ВВ су неосноване.

Жалбом браниоца малолетног АА, првостепено решење се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП, тврдњом да је решење засновано на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати и то на службеној белешци ПУ Краљево ДД 140797 од 20.03.2020. године када је у питању кривично дело из члана 248 Кривичног законика, из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тврдњом да су разлози у побијаном решењу о чињеницама које су предмет доказивања потпуно нејасни и у знатној мери противречни и да постоји противречност између онога што се наводи у разлозима решења о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника (дакле, цитира се законски текст напред наведеног члана), с тим што се посебно тврди да нема разлога о субјективном односу малолетног према извршеним делима и то за свако дело понаособ и из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП, при чему се овај жалбени основ уопште не образлаже.

Жалбом законског заступника малолетног АА, првостепено решење се побија због битне повреде одредбе кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тврдњом да су дати разлози о чињеницама које су предмет доказивања потпуно нејасни и у знатној мери противречни, при чему се овај жалбени основ посебно не образлаже.

Жалбом браниоца малолетног ВВ, првостепено решење се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП,

тврдњом да је изрека побијаног решења неразумљива и из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тврдњом да у решењу нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања, а да су дати потпуно нејасни и у знатној мери противречни и да постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима решења о садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника, при чему се овај жалбени основ посебно не образлаже.

Овакве жалбене наводе браниоца малолетног АА, његовог законског заступника и браниоца окривљеног ВВ, веће за малолетнике Апелационог суда, оцењује као неосноване.

Супротно жалбеним наводима браниоца малолетног ВВ, веће за малолетнике Апелационог суда налази да је изрека побијаног решења разумљива, посебно ако се има у виду да се у жалби не наводи у чему се та неразумљивост огледа, дакле не образлаже се овај законски основ за изјављивање жалбе.

Даље, супротно жалбеним наводима браниоца малолетног АА, веће за малолетнике Апелационог суда налази да побијано решење није засновано на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и да се службена белешка ПУ Краљево, ДД 140797 од 20.03.2020. године, може користити као доказ, јер садржи податке о времену догађаја, податке пријављеног лица и дело за које је пријављен. Дакле, наведени доказ није незаконити доказ у смислу одредбе члана 84 ЗКП, тако да побијано решење није донето уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП. Поред тога, с обзиром да је малолетан АА признао извршење кривичног дела из члана 248 КЗ и да је изведен и доказ увид у одлуку Владе Републике Србије од 10.03.2020. године, очигледно би и без ове службене белешке, била донета иста одлука.

Надаље, супротно жалбеним наводима браниоца и законског заступника малолетног АА, као и браниоца малолетног ВВ, веће за малолетнике Апелационог суд налази да су у побијаном решењу дати сви разлози о чињеницама које су предмет доказивања, да су исти потпуно јасни и непротивречни, и из истих се поуздано утврђује како је мал. АА извршио кривична дела која су му стављена на терет предлозима за изрицање кривичних санкција јавног тужиоца, и како је мал. ВВ извршио кривично дело које му је стављено на терет, које су све радње предузели ради извршења истих, а што је све у складу са садржином изведених доказа, тако да побијано решење није донето уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, као ни уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП, на коју се само позива бранилац мал. АА, без навођења коју то одредбу ЗКП првостепени суд није применио или је неправилно применио, а што би било од одлучног утицаја на доношење законитог и правилног решења.

У суштини кроз наведени жалбени основ, жалбом браниоца малолетног ВВ, побија се оцена изведених доказа и сходно томе указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање када су у питању кривичноправне радње овог малолетног.

Побијајући првостепено решење због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца малолетног АА и његовог законског заступника мајке ЋЋ се тврди да је чињенично стање погрешно утврђено само из разлога што првостепени суд није правилно ценио налаз и мишљење комисије вештака од

05.03.2021. године и с обзиром да исто није било свеобухватно и нису дати одговори на сва питања, посебно по питању способности малолетног да схвати значај својих дела и управља својим поступцима, то је и чињенично стање непотпуно утврђено, док се у жалби браниоца малолетног ВВ, кроз овај жалбени основ даје сопствена оцена изведених доказа, супротно оцени првостепеног суда, тврдњом да малолетан ВВ није извршио предметно дело, већ је напротив желео да помогне оштећеном ИИ.

Овакве жалбене наводе, веће за малолетнике Апелационог суда оцењује као неосноване, јер је чињенично стање у првостепеном решењу правилно и потпуно утврђено.

По оцени већа за малолетнике другостепеног суда, првостепени суд је правилно ценио све изведене доказе, као и одбране малолетног АА (који је признао извршење свих кривичних дела која су му предлозима јавног тужиоца стављена на терет), одбрану малолетног ВВ, па је у складу са одредбом члана 419 став 1 и 2 ЗКП, решење засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу, савесно оцењујући све изведене доказе, како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, на основу чега је правилно утврдио чињенично стање и сходно одредби члана 428 став 8 ЗКП, у образложењу решења одређено и потпуно навео које чињенице и из којих разлога их узима као доказане, односно недоказане, дајући при томе нарочито оцену веродостојности противречних доказа и којим разлозима се руководио приликом решавања правних питања, на основу чега је правилно извео закључак да је мал. АА, у време, на месту и на начин, како је то описано у образложењу побијаног решења (на странама 52, 53, 54, 55 и 56) извршио кривична дела која су му предлозима за изрицање кривичне санкције јавног тужиоца Ктм. 28/20 од 13.05.2020. године, Ктм. 48/10 од 06.08.2020. године, Ктм. 79/20 од 18.11.2020. године и Ктм. 99/20 од 04.01.2021. године, стављена на терет, као и закључак да је мал. ВВ у време, на месту и на начин како је то описано у образложењу побијаног решења на страни 54, извршио кривично дело које му је предлогом јавног тужиоца Ктм. 99/20 од 04.01.2021. године стављено на терет.

Првостепени суд је детаљно ценио све изведене доказе, пре свега материјално изведене доказе, исказе сведока оштећених, исказе сведока, налаз и мишљење вештака медицинске струке Мирјане Бањанац, одбране малолетних и јасно навео шта је из њихових исказа и одбрана утврђено, а затим у образложењу побијаног решења дао јасне и међусобно непротивречне разлоге како су малолетни извршили кривична дела која су им стављена на терет.

Правилно је првостепени суд ценио налаз и мишљење комисије вештака у саставу др Весне Вукадиновић неуропсихијатра, Бојане Димитријевић, дипломираног психолога и Виолете Бешевић, дипломираног соц. радника од 05.03.2021. године, као и медицинску документацију за мал. АА, а који су детаљно образложени на страни 40 и 41 образложења побијаног решења, па се супротним жалбеним наводима браниоца и законског заступника малолетног АА, оцена овог доказа не доводи у питање, посебно ако се има у виду и чињеница да на главном претресу одржаном дана 19.03.2021. године, када је био присутан представник наведене комисије др Весна Вукадиновић, није било питања истом, од стране браниоца малолетног АА, нити је исти на позив суда ставио предлог за допуну доказног поступка, у виду допуне налаза или евентуално вештачење преко друге комисије вештака.

Наиме, из налаза и мишљења комисије вештака у наведеном саставу, несумњиво произилази да је ова комисија анализирао комплетну медицинску документацију за мал. АА и од када и којим институцијама се јављао, које су дијагнозе код истог констатоване (Ф 901, 913,900,951,Ф 92 Ф 32), да је исти стар 15 година и 11 месеци, без знакова трајне душевне болести, душевне поремећености и заосталог психофизичког развоја, да нема чињеница које би указивале на зависност употребе алкохола и психоактивних супстанци, да је емотивно незрела особа чија емотивно и социјална зрелост су нешто ниже од календарског узраста, што такве особе карактерише уз повишену сугестибилност, нижу фрустрациону толеранцију, неприхватање важећих социјалних норми, понављање сличних кривичних дела без извлачења поуке из искуства, избегавање одговорности, наставе,мењање школа, изражено је и отежано сналажење у социјалној средини, да понављање агресивног и антисоцијалног понашања код малолетног постаје образац понашања уз повишени ризик даљег испољавања антисоцијалног понашања. Закључак комисије је да малолетан АА актуелно нема знакова трајне душевне болести, привремене душевне поремећености и заосталости у психофизичком развоју, нема чињеница које би указивале на зависност од алкохола и употребе психоактивних супстанци и да с обзиром на старосну доб у деликтном периоду, природу личности, исти је емотивно и социјално незрела особа чија емоционална и социјална зрелост су нешто ниже од календарске, на нивоу млађег малолетног лица, а које карактеристике су постојале у време извршења дела која су му стављена на терет.

Стоји чињеница да се комисија вештака, како то тврди жалба браниоца малолетног АА, није изјаснила о способности малолетног да схвати значај својих дела и управља својим поступцима, али како бранилац на главном претресу није тражио од комисије да се о овој чињеници изјасни, то по налажењу већа за малолетнике овог суда, а како то правилно закључује и првостепени суд, та способност малолетног да схвати значај дела и управља својим поступцима није доведена у питање, па је правилно првостепени суд нашао да је овај малолетан сва предметна кривична дела извршио са директним умишљајем, да је био свестан предузетих радњи и наступања забрањене последице за сва дела, свестан да је његово понашање како је описано у предлозима за изрицање кривичне санкције противправно, законом забрањено и кажњиво, да је кривично дело, чија је извршења и хтео.

Стоји и чињеница да је по питању субјективног односа малолетног АА према кривичним делима, није за свако дело посебно образложен тај субјективни елемент, али по налажењу овог суда, то не доводи у питање законитост и правилност побијаног решења.

Правилно је првостепени суд, ценећи исказе: сведока оштећеног мал. ИИ, сведока ЈЈ, КК и ЛЛ, (детаљно образложени на странама 27,28,29 и 30 образложења побијаног решења), затим видео запис који је прегледан на главном претресу са камера Шумарске школе и Дома ученика (детаљно описаног на страни 43 образложења побијаног решења), као и извештај ОБ Студеница од 10.11.2020. године, на име малолетног ИИ, одбране малолетног АА, на несумњив начин утврдио да је малолетан ВВ извршио кривично дело спречавање и ометање доказивања из члана 336 став 1 КЗ, као саизвршилац у вези члана 33 КЗ на штету мал. ИИ, а на начин како је то описано у предлогу за изрицање кривичне санкције јавног тужиоца Ктм. 99/20 од 04.01.2021. године.

Правилно је првостепени суд ценио одбрану малолетног ВВ, када исту није прихватио, с обзиром на изведене доказе, о чему је дао јасне разлоге на страни 49 претпоследњи пасус, па су супротни жалбени наводи његовог браниоца, којима се тврди да овај малолетан није предузео ни једну радњу, оцењени као неосновани.

Дакле, чињенично стање у односу на малолетног ВВ је правилно и потпуно утврђено, а квалификацијом радњи овог малолетног по члану 336 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, првостепени суд је правилно применио кривични закон, налазећи да су се у радњама овог малолетног стекла сва законска обележја бића предметног кривичног дела, како објективне, тако и субјективне природе, па су супротни жалбени наводи браниоца малолетног, којима се првостепено решење побија и због повреде кривичног закона, без ближег навођења у чему се та повреда састоји, оцењени као неосновани.

Даље, чињенично стање и у односу на мал. АА је правилно и потпуно утврђено (што је било и неспорно), али је првостепени суд на тако утврђено чињенично стање погрешно применио кривични закон, а што се основано истиче у жалби браниоца овог малолетног, када је кривичноправне радње по предлогу за изрицање кривичне санкције јавног тужиоца Ктм. 48/20 од 06.08.2020. године, по предлогу Ктм. 79/20 од 18.11.2020. године и по предлогу Ктм. 99/20 од 04.01.2021. године под тачком 4. правно квалификовао као два кривична дела из члана 210 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и кривично дело из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ.

Како је малолетан АА кривичноправне радње описане у напред наведеним предлозима, предузимао у временском континуитету и коришћењем исте ситуације (одсуство оштећених), уз истоврсност предмета дела (различите покретне ствари) и уз постојање јединственог умишљаја (одузимање туђих покретних ствари у намери да њиховим присвајањем себи прибави противправну имовинску корист), то наведене радње овог малолетног треба квалификовати као продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ у вези члана 61 КЗ, јер продужено кривично дело чини више истих, или истоврсних кривичних дела учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца која представља целину због постојања најмање две околности наведених одредбом члана 61 КЗ.

Стога је веће за малолетнике овог суда, делимичним усвајањем жалбе браниоца малолетног АА, због учињене повреде кривичног закона преиначио побијано решење у односу на овог малолетника и кривичноправне радње које су му стављене на терет предлозима јавног тужиоца Ктм. 48/20 од 06.08.2020. године, Ктм. 79/20 од 18.11.2020. године и Ктм. 99/20 од 04.01.2021. године под тачком 4., правно квалификовао као продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 61 КЗ.

Чињенично стање је правилно и потпуно утврђено у односу на малолетног АА и квалификацијом његових кривичноправних радњи по члану 248 КЗ, члану 336 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, по члану 122 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, по члану 122 став 2 у вези става 1 КЗ, по члану 206 став 4 у вези става 1 КЗ у вези члана 30 КЗ, по члану 122 став 1 КЗ и по члану 336 став 1 КЗ, првостепени суд је правилно применио кривични закон налазећи да су се у радњама овог малолетног стекла сва законска обележја напред наведених кривичних дела, како објективне, тако и субјективне природе.

Жалбени наводи браниоца малолетног АА којима се тврди да у радњама малолетног, нису се стекла кривична дела из члана 336 став 1 КЗ и из члана 336 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, већ да се ради о једном продуженом кривичном делу, оцењени су као неосновани.

По налажењу већа за малолетнике овог суда, примена института продуженог кривичног дела, код кривичног дела из члана 336 став 1 КЗ, није могућа, јер истоветност оштећеног у смислу члана 61 став 1 КЗ, као факултативни елемент за постојање продуженог кривичног дела, у начелу није услов да се једна континуирана делатност правно оцени као једно дело, али представља важан елемент за оцену да ли више истоврсних дела са становишта животног и логичног резоновања чини јединствену целину. Међутим, одредбом члана 61 став 2 КЗ, прописано је да кривична дела управљена против личности, што је случај са кривичним делом принуда, које улази у састав кривичног дела из члана 336 став 1 КЗ, са кривичним делом из члана 335 КЗ, могу чинити продужено кривично дело, само ако су учињена према истом лицу, а како су у овом кривичном предмету дела извршена према различитим лицима (мал. ИИ и мал. 33), у просторно и временски одвојеним догађајима, то свака радња за себе садржи сва законска битна обележја кривичног дела из члана 336 став 1 КЗ, тако да са другом таквом радњом не може чинити једно продужено кривично дело.

Испитујући побијано решење у делу одлуке о изреченим васпитним мерама малолетнима АА и ВВ, поводом жалби браниоца и законског заступника малолетног АА и поводом жалбе браниоца малолетног ВВ, Апелациони суд налази да су жалбе у овом делу, неосноване.

У жалби браниоца малолетног АА се тврди да нису дати ваљани разлози за изрицање васпитне мере упућивање у васпитно – поправни дом, јер није утврђен узрок његовог асоцијалног понашања, да није се водило рачуна о поступности изрицања васпитних мера, није покушано да се види да ли би нека мера отвореног типа дала резултате, па је предлог да се истом изрекне мера појачаног надзора отвореног типа уз изрицање неке од посебних обавеза. Такође се позива и на институт забране преиначења на штету малолетног и одредбу члана 453 ЗКП, јер је решењем Км. 20/20 од 06.11.2020. године, које је укинута решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кжм1.72/20 од 24.12.2020. године, малолетном изречена васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства, а није било жалбе јавног тужиоца.

У жалби законског заступника малолетног АА се тврди да је изречена васпитна мера овом малолетном, предвиђена као последња мера, те првостепени суд није испоштовао поступно изрицање васпитних мера, па је предлог да се исти „блаже казни“.

У жалби браниоца малолетног ВВ се само указује да нема основа за изрицање васпитне мере овом малолетном у виду појачаног надзора од стране органа старатељства.

Овакве жалбене наводе, веће за малолетнике другостепеног суда оцењује као неосноване, обзиром да је првостепени суд правилно утврдио све околности од значаја за избор одговарајућих васпитних мера изречених мал. АА и мал. ВВ, у смислу одредбе члана 12 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној

заштити малолетних лица, те је сходно томе изабрао одговарајуће васпитне мере, када је малолетном АА изрекао васпитну меру упућивање у васпитно – поправни дом, а малолетном ВВ, васпитну меру, појачан надзор од стране органа старатељства.

По оцени већа за малолетнике овог суда, правилно је првостепени суд ценио извештаје Центра за социјални рад Краљево 1/56065-2452/29 од 16.04.2020. године, од 10.07.2020. године, 09.09.2020. године и од 09.12.2020. године, за мал. АА, као и изјашњење представника овог Центра, Данијеле Анжел Ковачевић са главног претреса од 09.03.2021.године, а из којих произилази да је мал. АА рођен 25.04.2005. године, као једино дете мајке ЂЂ, неутврђеног очинства, да интелектуално функционише изнад просека, да је у почетку био одличан ђак, а касније је његов успех слабио, јер је пропустио редовну наставу, шести и седми разред је окончао разредним испитом, да је школску 2020/2021 годину, уписао средњу Електро - техничку школу, Стари Град у Београду, да се све учесталије од стране ПУ Краљево достављају извештаји по поступању по пријавама како насилног понашања, тако и кривичних дела крађе која су све дрскија и безобразнија, да саветодавни рад у установи не прихвата, тако да се исти не може ни реализовати, јер малолетан има негативан став према институцији у целини и сматра институцију одговорном за његову ситуацију. Не остварује увид у неадеактивност својих дела, нити кајање, а одговорност за последице преноси на друге, са породицом малолетног се континуирано ради од 2015. године, а 2016. фебруара месеца, на Клиници за неурологију и психијатрију за децу и омладину у Београду, истом је дијагностикован здравствени проблем, изречена је и мера корективног надзора над вршењем родитељског права у делу здравствене заштите, укључен је и код психолога од 17.11.2017. године до 18.01.2017. године, код изабраног психијатра се јављао на прегледе. Може се закључити да изостаје континуитет у лечењу, које АА здравствено стање захтева. Мајка временом не успева да његово понашање задржи у прихватљивим оквирима и нема довољно ауторитета и моћи да на њега позитивно васпитно утиче, па је Центар настојао да континуирано пружи помоћ и организовале су се бројне Конференције случаја како би свака институција из свог домена пружила подршку мал. АА, али до трајних позитивних помака није дошло. Задњи разговор са мал. АА обављен је од стране Центра, фебруара 2021. године и може се рећи да је дошло до позитивног помака у погледу сарадње са институцијом, те је АА схватио на основу двомесечног притвора да постоје последице за све што је у претходном периоду чинио и да је имао довољно времена да размисли о свему. У задњих пет година, организовано је преко 15 Конференција случаја.

Правилно је првостепени суд ценио мишљење Центра за социјални рад Краљево бр. 56066-11015/2020 од 16.12.2020. године, из којег несумњиво произилази да је мал. ВВ рођен ..... године, у потпуној породици поред родитеља и старије сестре, да су се његови родитељи развели 2010. године, да самостално родитељско право на оба детета је поверено мајци ЉЉ, која је пре 5 година отишла на привремени рад у Швајцарску и да је иста бригу о чувању и старању малолетног пренела на свог брата ММ. Мал. ВВ је узраста 17,5 година, има уредан психофизички развој, његов изглед указује на младу особу коректног понашања, прихвата одговорност, да до сада није показивао склоност асоцијалном понашању и нема агресивних испада, тренира различите борилачке вештине, успешно усклађује своје понашање захтевима и очекивањима социјалне средине. Установа сматра да малолетан није склон вршењу дела, јер до сада није имао проблема у понашању.

Веће за малолетнике другостепеног суда налази да је првостепени суд правилно утврдио и ценио све околности које су од утицаја на избор васпитне мере, и то пре свега узраст и зрелост малолетних АА и ВВ, тежину извршених кривичних дела, као и средину и прилике у којима живе.

Наиме, по налажењу већа за малолетнике овог суда, правилно је првостепени суд ценио личне и породичне прилике малолетног АА, степен поремећаја његовог понашања, да му раније нису изрицане кривичне санкције, да му је емоционална и социјална зрелост нижа од календарске, да се све чешће од стране ПУ Краљево достављају извештаји о поступању по пријавама, да мајка манифестује све већу немоћ и не успева да понашање мал. АА задржи у прихватљивим оквирима, да нема надзор над његовим дружењем, нити малолетан жели да јој да такве информације, да малолетан не прихвата саветодавни рад Центра и има негативан став према њему, да уопште има наглашен отпор према ауторитету, како мајке, тако и институције, затим бројност извршених кривичних дела и предузетих радњи и правилно истом изрекао васпитну меру упућивање у васпитно – поправни дом, а све у циљу како би се зауставиле негативне тенденције у развоју малолетника и правилно одредио да ова мера може трајати најмање шест месеци, а највише четири године, с тим што ће се сваких шест месеци разматрати да ли постоје основи за обуставу извршења мере или њену замену другом васпитном мером и у коју васпитну меру му се урачунава и време проведено у притвору и на издржавању мере забрана напуштања стана.

По налажењу већа за малолетнике овог суда, имајући у виду да понављање агресивног и антисоцијалног понашања код мал. АА, постаје образац понашања уз повишен ризик од даљег испољавања антисоцијалног понашања, да не поштује ауторитете и не прихвата важеће социјалне норме, да не остварује увид у своја дела, да петогодишњи рад Центра са његовом породицом није дао апсолутно никакве позитивне резултате у смислу утицаја да мал. АА промени своје понашање, правилно првостепени суд закључује да мера отворене заштите не би дала резултате, те да је у конкретном случају, неопходно издвојити малолетног из досадашње средине и нужно је истом изрећи васпитну меру упућивање у васпитно – поправни дом, како би се истом обезбедила помоћ и надзор од стране стручних лица, као примена посебних стручних програма васпитавања, а све у циљу остваривања сврхе изрицања васпитних мера која је прописана одредбом члана 10 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописане одредбом члана 4 КЗ.

С обзиром на наведено, предлог браниоца малолетног АА да се истом изрекне нека од васпитних мера отвореног типа, уз изрицање неке од посебних обавеза, као и предлог законског заступника овог малолетног да се исти „блаже казни“, оцењени су као неосновани.

Стоји чињеница да је решењем Вишег суда у Краљеву Км.20/20 од 06.11.2020. године, малолетном АА, изречена васпитна мера појачан надзор о стране органа старатељства, а због кривичног дела из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, у вези члана 33 КЗ и због кривичног дела из члана 248 КЗ, да је исто решење укинута решењем овог суда Кжм1.72/20 од 24.12.2020. године и предмет враћен истом суду на поновно суђење и да није било жалбе јавног тужиоца. Међутим, овај предмет је након укидања, здружен предмету Км.37/20, ради јединственог одлучивања по предлогу за изрицање кривичне санкције јавног тужиоца Ктм.28/20 од 13.05.2020. године; по

предлогу Ктм. 48/20 од 06.08.2020. године; по предлогу Ктм. 79/20 од 18.11.2020. године и по предлогу Ктм. 99/20 од 04.01.2021. године, па стога су неосновани жалбени наводи браниоца малолетног АА којима се тврди да се у конкретном случају мора применити институт прописан одредбом члана 453 ЗКП.

Како је првостепена пресуда само преиначена у једном делу у погледу правне квалификације дела која су малолетном АА стављена на терет, то веће за малолетнике овог суда, налази да се нису стекли услови за укидање притворани, нити доношења посебног решења о томе.

Имајући у виду извештај Центра за социјални рад Краљево у односу на малолетног ВВ, као и узраст истог, прилике у којима живи, својства његове личности и тежину извршног кривичног дела, то и по налажењу већа за малолетнике овог суда, правилно је првостепени суд истом изрекао васпитну меру појачан надзор од стране органа старатељства, налазећи да ће се уз помоћ и ангажовање стручних лица адекватно утицати на њега да коригује своје понашање и да пронађе позитиван и правилан образац за свој узраст и да се истом мером може остварити сврха изрицања васпитних мера прописана одредбом члана 10 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописане одредбом члана 4 КЗ. Правилно је првостепени суд одредио да ова мера може трајати најмање шест месеци, а највише две године, с тим што ће суд накнадно одлучити о њеном престанку.

Како није изјављена жалба у односу на малолетне ББ и ГГ, као ни у односу на сада пунолетног ДД, то је побијано решење у односу на ова лица остало непромењено.

Имајући у виду све напред наведено, веће за малолетнике другостепеног суда на основу одредаба чланова 457 и 459 став 1 ЗКП и чланова 4 и 43 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица одлучило, као у решењу.

Записничар
Радица Карић, с.р.

Председник већа за малолетнике-судија
Марина Илић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић

